

ΕΥΘΥΜΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η «Ελεονώρα» δεν στάθηκε διόλου. «Έπεσε από την πρώτη στιγμή που έμφανίστηκε, με τόσες ελπίδες ή καυμένη!... Η «Ελεονώρα» — δεν θυμάμαι αν σας είπα ότι η «Ελεονώρα» αυτή ήταν μια έμμετρος τραγωδία σε πέντε πράξεις... Η «Ελεονώρα», λοιπόν, σημείωσε άποτυχία μοναδική, αφάνταστη, άνεπανόρθωτη. Σ' όλη την πλατεία δεν ακούστηκε ούτε μια λέξη συμπαθείας για την άτυχη αυτή ύπαρξη. Και αυτή ακόμη ή «κλάκα» δεν τόλμησε να εκδηλωθῆ μπρός στ' ακράτητα, τὰ δημηρικά γέλια των θεατῶν. Οἱ «κλακέρ» κατάλαβαν ὅτι ἂν χειροκροτούσαν, διέτρεχαν τὸν σοβαρὸ κίνδυνο νὰ φύγουν ἀκρωτηριασμένοι ἀπὸ τὸ θέατρο. Κι' ἀποφάσισαν νὰ τηρήσουν στάσι οὐδετέρη. Παρακολουθοῦσαν, λοιπόν, τὰ γιουχαίσματα, τὰ σφυρίγματα, τὰ ποδοκροτήματα, τὶς ἀποδοκιμασίες, τοὺς βρυχηθμούς και τὶς διαμαρτυρίες τοῦ κοινῶ με ὕφος ἀνθρώπων πού στέκονται πάνω ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια...

Η «Ελεονώρα» ἰδίως — ἡ ὡραία δηλαδή πρωταγωνίστρια Ἐλένη Μπωμπρέ — ἀπὸ τὴν πρώτη σκηνή, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Εὐτυχῶς πού τῆς ἔδωσε θάρρος, μ' ἕνα βλέμμα του, ὁ φίλος τῆς και συγγραφεὺς τῆς τραγωδίας, Προσπέρους Λεζάλ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα ντεκόρ...

Ὁ Προσπέρους — μὴ γελᾶτε με τ' ὄνομά του, γιατί δὲν τὸ διάλεξε ὁ ἴδιος — ἀγαποῦσε τὴν πρωταγωνίστρια με τρελλό και παράφορο ἔρωτα. Ἡ Ἐλένη ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὸν τὸ ἰδεώδες τῆς τέχνης, τῆς καλλονῆς και τοῦ ἔρωτος. Ἀπὸ αὐτὴν ἐνεπνεύσθη τὴν «Ελεονώρα» του. Ἦθελε νὰ τὴν δοξάσῃ μ' ἕνα ἀθάνατο ἀριστοῦργημα. Κι' ἐπειδὴ κανένα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ παγκοσμίου δραματολογίου δὲν τὸν ἱκανοποιούσε ἀπολύτως, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ αὐτὸς μὴ τραγωδία...

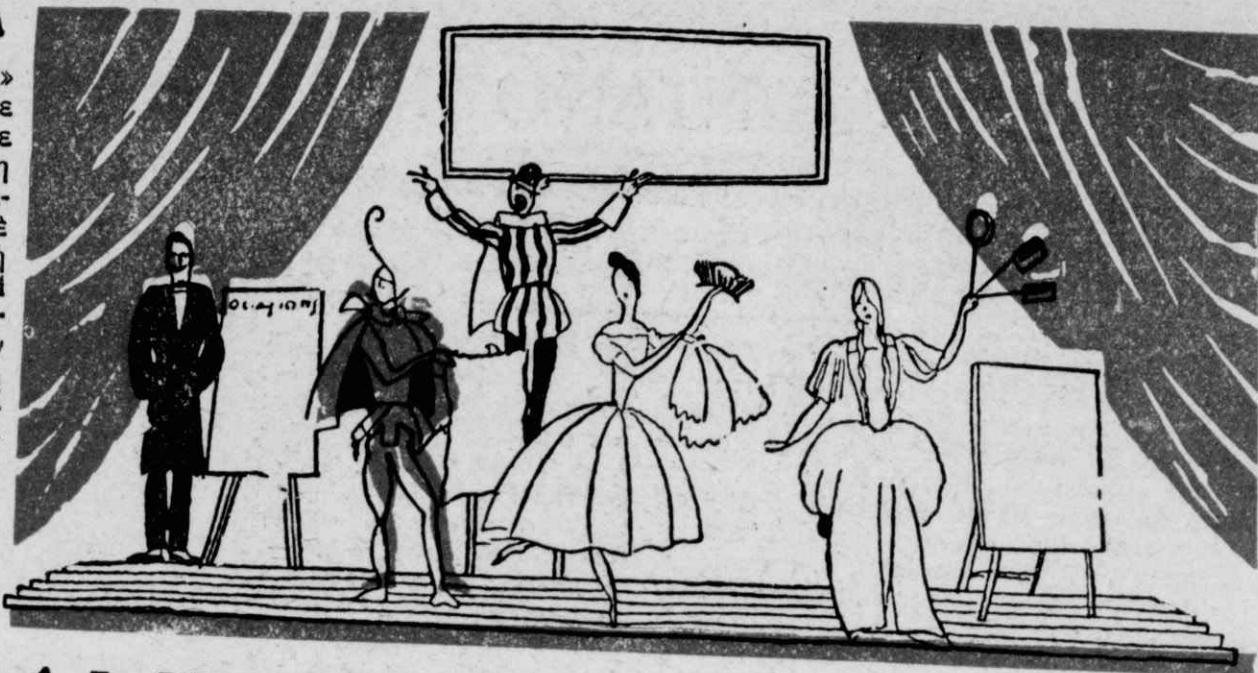
Τρία ὀλόκληρα χρόνια συνεργαζότανε με τὴν ἀγαπημένη του γιὰ τὴν συγγραφή τῆς τραγωδίας αὐτῆς. Μαζὺ θρήκανε τὸ θέμα, μαζὺ κατέστρωσαν τὸ πλάνο, μαζὺ κανόνισαν τὶς λεπτομέρειες τῆς παραστάσεως. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους, αὐτοὺς τοὺς ἔγραφε μόνος του ὁ Προσπέρους... Ὡ! ἡ χρονικὴ αὐτὴ περίοδος στάθηκε και γιὰ τοὺς δυὸ ἕνα ἀτέλειωτο ὄνειρο. Ζούσανε στὴν ἀνώτερη σφαῖρα τῆς ποιήσεως, τῶν μεγάλων στοχασμῶν. Ἡ ψυχὴ των ἐπικοινωνοῦσαν στὸ ἄπειρο, ἐκεῖ ὅπου δίνουν συνήθως ραντεβού ὄλες ἡ ὕψιπετεῖς διάνοιες. Καί, σιγά-σιγά, λησμόνησαν και οἱ δυὸ τὴν πεζὴν πραγματικότητα. Μεταχειρίζονταν τὴν γλῶσσα τῶν ἡρώων τῆς τραγωδίας, με δραματικὲς χειρονομίες και με ἐπιθλητικὲς πόζες.

— Εἶσαι, ἀθένηά μου, ὁ κύριος και ὁ σύζυγός μου! ἔλεγε ἡ Ἐλένη στὸν Προσπέρους, ἀπλώνοντας τὸ ἕνα χέρι τῆς.

— Εἶσαι ἡ δέσποινα τῶν λογισμῶν μου — ἀπαντοῦσε ὁ Προσπέρους, ἀπλώνοντας και τὰ δυὸ χέρια του, — κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ ταπεινὸς σκλάβος σου...

Ἡ Ἐλένη ἐξήντησε ὅλη τὴν ἐπιρροή τῆς στὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου γιὰ ν' ἀνεβάσῃ τὴν «Ελεονώρα». Κι' ἐκεῖνος ἀποφάσισε νὰ τὴν παίξῃ ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο λόγο, μὰ ἐπειδὴ... ἀντιπαθοῦσε τρομερὰ τὸν συγγραφέα!

Τὴν παραμονὴ τῆς πρεμιέρας, ὁ ποιητὴς και ἡ ἡγευρία του κολυμποῦσαν σὲ ὠκεανὸ εὐδαιμονίας. Ἦσαν και οἱ δυὸ τόσο βέβαιοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία!... Τὸ κοινόν, ὁμως, δὲν συμφώνησε διόλου με τὴν γνώμη τῆς

ΑΝΤΙΟ, ΕΛΕΟΝΟΡΑ!...

ΤΟΥ ΓΟΥ-
ΣΤΑΥΟΥ ΓΚΙΣ

Ἐλένης ὅτι ὁ Προσπέρους ἦταν ὁ μεγαλύτερος τραγικός ποιητὴς τῶν αἰώνων.. Νά, λοιπόν, γιατί ἐνῶ ὁ κόσμος γελοῦσε, σφύριζε και οὐρλιαζε σ' ὀλόκληρο τὸ θέατρο, στὰ παρασκήνια παιζότανε μὴ ἄλλη τραγωδία — πραγματικὴ τραγωδία...

(Μετά τὸ τέλος τῆς Α' πράξεως)

Ὁ ποιητὴς καταφεύγει στὸ καμαρίνι τῆς πρωταγωνίστριας,

θουλώνοντας και τὰ δυὸ αὐτιά του γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ σφυρίγματα. Ἐκεῖνη ἀνοίγει ξαφνικά τὴν πόρτα. Ἀνοίγει και ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὴν ἀγαπημένη του. Ἐκεῖνη, ὁμως, δὲν ἔχει διάθεσι γιὰ ἐρωτικὲς διαχύσεις.

ΕΚΕΙΝΗ (ἔξω φρενῶν). — Ἀκοῦς τί φασαρία γίνεται στὸ θέατρο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσποιούμενος τὸν ἀφελῆ). — Ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινῶ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, ὁ κόσμος χειροκροτεῖ... με τὰ πόδια!... Θεέ μου! Εἶνε τρομερό!... Εἶνε τρομερό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὡ! αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία!... Ὅλα τ' ἀθάνατα ἀριστουργήματα δὲν συναρπάζουν τὸ κοινόν ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι... Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου θὰ ξεσπάσῃ στὴν τρίτη πράξι. Πρέπει, ὁμως, νὰ διατηρήσῃς τὴν ψυχραιμία σου... Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μου — τοῦ ἔργου μας...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ φτάσουμε ποτὲ στὴν τρίτη πράξι! Ἡ δευτέρα εἶνε ἀτέλειωτη, σὰν μακρὰ σαρακοστή!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θὰ περάσῃ κι' αὐτὴ!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, ὅπως ὅλες ἡ μεγάλες συμφορές!...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ. — Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ γιὰ τὴν δευτέρα πράξι!

(Μετά τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας ὀρμητικὰ στὸ καμαρίνι). — Τί σοῦ ἔλεγα ἐγὼ;... Εἶσαι πεισματάρης σὰν... σὰν ἕνας ποιητὴς!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί χυδαῖο κοινόν! Νά μὴ καταλαβαίνῃ τίποτα ἀπὸ ἀνώτερα τέχνη!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει δίκη!... Πολλὲς σκηνὲς τῆς δευτέρας πράξεως δὲν ἀξίζουν τίποτα! Οὐτ' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί λέω!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲν ἀξίζουν τίποτα, εἶπες; Νομίζω ὅτι ἐσύ τίς κάνεις νὰ μὴν ζεζίζουν τίποτα με τὸ ψυχρὸ και ἄτονο παίξιμό σου!

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί εἶπες; Τὸ δικό μου τὸ παίξιμο εἶνε ψυχρὸ και ἄτονο;...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ. — Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ γιὰ τὴν τρίτη πράξι!

(Μετά τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὡχι θαρέθηκα, ἐπὶ τέλους, νὰ λέω τὸ σὲς ἔμμετρος ἀνοησίες ἀπὸ σκηνῆς!... Ἄν δὲν ἦταν δικό σου τὸ ἔργο, δὲν θὰ δεχόμουν νὰ συνεχίσω τὴν παράστασι... Θὰ ἔφευγα ἀμέσως ἀπὸ τὸ θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — ...γιὰ νὰ πᾶς μήπως ἐκεῖ πού ἦσουν και πρῶτα; Σ' ἕνα πλουσταριό, δηλαδή; Μοῦ φαίνεται, ὁ-

(Συνέχεια στὴν σελίδα 53)

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 49)

ὀδοχοῦς πού τοὺς ἀξίζει... Λεονώρα μου, σ' εὐχαριστῶ...
Καὶ τραβώντας τὴν κόμησά τὴν ἀγκαλιά του τὴν ἐφίλησε
μὲ πάθος.

Ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκείνη, οἱ δυὸ νέοι ἄκουσαν μιὰ πόρτα
ν' ἀνοίγη πίσω τους.

Γύρισαν κ' οἱ δυὸ τρομαγμένοι κι' ἀντίκρυσαν τὸ σύζυγο
τῆς Λεονώρας, τὸν κόμητα Ἰνγκάσι, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρίσει
ἀπρόοπτα ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ κάποια ἀποστολή.

Ὁ κόμης κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ περιστροφὸ του...

Ὁ λοχαγὸς Μπιάνκι θέλησε νὰ τραβήξῃ κι' αὐτὸς τὸ δικό
του, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε... Ὁ κόμης πυροβόλησε στὴ στιγμή
καὶ τὸν σώριασε νεκρὸ, μπρὸς στὰ πόδια τῆς κομῆσσης, ἡ
ὁποία ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς κ' ἡ ὁποία λιπο-
θύμησε ὅταν εἶδε τὸ φίλο τῆς νὰ πέφτῃ κάτω νεκρὸς.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἡ κόμησσα συνήλθε, θρι-
σκόταν στὸ κρεβάτι τῆς. Μπροστὰ τῆς στεκόταν ὁ κόμης
Ἰνγκάσι.

— Τί εἶνε αὐτὸ, κυρία; τὴν ρώτησε, ὅταν τὴν εἶδε ν' ἀνοί-
γῃ τὰ μάτια τῆς. Ἐρωτικὸ γράμμα ἢ ἔγγραφο κατασκο-
πειας;

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ χαρτί, στὸ ὁποῖο ὁ Μπιάνκι εἶχε ἀντι-
γράψει τὸ χάρτη τοῦ αὐστριακοῦ ἐπιτελείου.

— Ἐγγραφο κατασκοπειας, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ
ἡ κόμησσα. Σκότωσέ με, ἀν θέλῃς! Θὰ πεθάνω γιὰ τὴν πα-
τρίδα μου!

Ὁ κόμης ἔκανε μιὰ κίνησι, σὰν νάθελε νὰ ὀρμήσῃ ἐναν-
τίον τῆς. Ἐπειτα ὁμως συγκρατήθηκε. Ἐσκυψε τὸ κεφαλί
του καὶ θῆκε ἔξω.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἀρχίζε ἡ αὐστριακὴ ἐπίθεσις.

Κι' ἐνῶ οἱ κρότοι τῶν κανονιῶν ἀνηχοῦσαν μακρὰ, ἡ Λεο-
νώρα κοίτονταν στὸ κρεβάτι τῆς, προσβεβλημένη ἀπὸ τυφο-
ειδῆ πυρετὸ, τὸν ὁποῖο τῆς εἶχαν προκαλέσει ὅλες αὐτὲς ἡ
συγκινήσεις... Ἐν' ἀπόγευμα, μπῆκε στὸ δωμάτιό τῆς ὁ σύ-
ζυγός τῆς, ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Πλησίασε στὸ κρεβ-
βάτι τῆς καὶ, σκύβοντας, φίλησε τὸ φλογισμένο μέτωπό τῆς.
Ἐπειτα ἄφησε δίπλα τῆς σ' ἕνα τραπέζι κάποιο σημεῖωμα
κι' ἔφυγε ἀθόρυβα.

«Φεύγω γιὰ τὴ μάχη, — τῆς ἔγραφε στὸ σημεῖωμά του. Κανένας δὲν
ἔμαθε ὅσα ἔγιναν στὸν πύργο. Σὲ συγχωρῶ! Θὰ θρῆς τίς τελευταῖες μου
ἐπιλήσεις στὸ χρηματοκιβώτιό μου. Ὅλη ἡ περιουσία μου εἶνε δική σου.
Ζῆσε εὐτυχισμένη καὶ μὴ μὲ ξεχνᾷς.»

Σὲ δυὸ μέρες ὁ κόμης σκοτώθηκε στὴ μάχη. Ἡ Λεονώρα,
ὅταν ἔγινε καλὰ κι' ἔμαθε τὸ θάνατό του, ἐγκατέλειψε τὸν
κόσμο καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι. Ἐκεῖ πέρασε 10 ὀ-
λόκληρα χρόνια, ὡς ὅτου, τὸ 1933, ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ
τὴν πήρε κοντὰ του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ-ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΙΑΡΝΤ !...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 26)

λαιογράφου νὰ πουλήσῃ τὸν «προγονικό» πύργο τῆς σ' ἕναν
θαθύπλουτο Ἀμερικανὸ, τὸν Ἄντζελ Μπράντ. Ἡ Σκότλαντ
Γιάρντ λοιπὸν ἔστειλε στὸν πύργο τῆς «λαίδης Μάρτσιας»
μιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες-ντέτεκτιβ γιὰ νὰ μάθῃ πότε ἀκριβῶς
θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ πώλησις τοῦ πύργου, γιὰ νὰ προβῆ
στὴ σύλληψι τῶν κακοποιῶν. Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἔ-
παθε, γιὰτὶ ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ὑπόθεσι
σὲ μιὰ γυναῖκα... Καὶ ἰδοῦ: Ὁ συμβολαιογράφος τῆς «λαί-
δης Μάρτσιας» κατάλαθε ἀμέσως ὅτι εἶχε μπροστὰ του μιὰ
ἀστυνομικὴ καὶ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τὴν κα-
τακτῆσῃ. Κι' ἀλήθεια, μὲ μιὰ μποτίλια παγωμένη σαμπάν-
ια κι' ἕνα σωρὸ τρυφερὰ ἐρωτικὰ λόγια, τὴν ἔκανε νὰ
χάσῃ τὰ λογικά τῆς καὶ νὰ πέσῃ ἐρωτευμένη στὴν ἀγκαλιά
του. Κατόπιν, τὴν ἔδεσε, τὴν ἐφίμωσε καὶ τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα
σκοτεινὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πούλησε ἀνενόχλητος τὸν πύργο τῆς
«λαίδης Μάρτσιας» στὸν Ἀμερικανὸ καὶ ἐξηφανίσθη μὲ τὴν
μεγάλῃ τυχοδιώκτρια, δίχως νὰ καταλάβῃ τίποτε ἢ ἀστυνο-
μία. Ἡ Σκότλαντ Γιάρντ τότε μόνον ἐπληροφορήθη τὴν τρα-
γικὴ ἀποτυχία τῆς, ὅταν ὁ θαθύπλουτος Ἀμερικανὸς ἔσπευ-
σε νὰ δηλώσῃ ὅτι μαζί μὲ τὸν πύργο εἶχε ἀγοράσει καὶ
μιὰ... γυναῖκα! Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ ἀστυνομικὴ τῆς
Σκότλαντ Γιάρντ πού θρискόταν δεμένη στὸ ὑπόγειο...

Ἀπὸ αὐτὲς λοιπὸν τίς ἀποτυχίες καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες,
ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία κατέληξε στὴ σκληρὴ ἀπόφασιν νὰ ἐ-
ξορίσῃ τίς γυναῖκες ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς. Κι' ἔτσι στὴ Σκό-
τλαντ Γιάρντ σήμερα δὲν ὑπάρχουν πειὰ παρά μόνον ἄν-
δρες!

Α. ΝΤΕΛΑΠΙΕΡ

ΑΝΤΙΟ ΕΛΕΟΝΟΡΑ !..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

μῶς, ὅτι καλύτερα θὰ ἔκανες νὰ μὴν ἄφηνες ποτὲ τίς μπου-
γάδες!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τολμᾷς, ἀχρεῖε, νά...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ
γιὰ τὴν τετάρτη πράξι!

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς τετάρτης πράξεως)

Λυγμοί, ἀναστεναγμοί, πικρὰ καὶ σαρκαστικὰ γέλια, ἰκε-
σίες, διαμαρτυρίες, σπάσιμο θάζων, νευρικές κρίσεις, θρι-
σιές, κλάματα, φωνές, κακὸ, φασαρία στὸ καμαρίνι τῆς
πρωταγωνιστριάς...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ
γιὰ τὴν πέμπτη πράξι!

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς πέμπτης πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ (ὁ αἶνα, μαινάς, πνεῦμα τῆς
ὀργῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως).— Καὶ τώρα
πού τελείωσε ἡ δοκιμασία μου, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ λογαρια-
στοῦμε! Ἀμέσως! Χωρὶς ἀναβολή! Ἀκούς τί σοῦ λέω;
Προσπάθησα μὲ τὸ παίξιμό μου νὰ κρατήσω τὴν ἡλίθια τρα-
γωδία σου... Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς μπρὸς σ' ἕνα
τέτοιο μνημεῖο θλακείας;... Τὸ ἤξερα ἐγὼ ὅτι θὰ μαξιλά-
ρωναν τὴν «Ἐλεονόρα» σου!... Σοῦ τὸ εἶπα, μὰ δὲν θέλη-
σες νὰ μ' ἀκούσης! Καλὰ τὰ παθαίνεις τώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό σου! Ἐσὺ κατέστρε-
ψες τὸ ἔργο μου! Δὲν μπόρεσες νὰ καταλάβῃς τὴν ψυχο-
λογία τῆς ἡρωίδος μου!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάλαβα τίποτα ἀπὸ τὴν
ἀνούσια αὐτὴ φλυαρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πρόσεξε, Ἐλένη, γιὰτὶ θὰ μὲ κάνῃς νὰ χά-
σω τὴν ὑπομονή μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σὲ προκαλῶ νὰ τὴν χάσης!... Βλάκα! Ἡλί-
θιε!...

(Ὁ κρότος μιᾶς σφαλιάρας).— Τσάφ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τέρας! Κακοῦργε! Τολμᾷς καὶ σηκώνεις χέρι
σὲ μιὰ γυναῖκα;...

(Ἡ ἔξοδος σφαλιάρων).— Τσάφ... τσάφ... τσούφ!...

(Ἐρχοῦν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ σκηνοθέτης νὰ χωρίσουν τὸν
τραγικὸ ποιητὴ καὶ τὴν πρωταγωνίστρια).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ (πέφτοντας σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα).— ὦ! δὲν εἶνε τίποτα! Ὁ ἐπίλογος τῆς τραγω-
δίας!...
GUSTAVE GUICHES

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 50)

κι ἀθόρυβα καὶ ἀφοῦ πρῶτα ὀδηγήσῃ τὸν ἄνδρα μου ὡς
ἐμένα, ὀδηγεῖ κατόπιν καὶ μένα, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ συγκρατώντάς κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀναπνοή τῆς... Ἐ-
τσι, ἐνῶ φαίνομαι πῶς τὸν ὀδηγῶ ἐγὼ, στὴν πραγματικότη-
τα μᾶς ὀδηγεῖ αὐτὴ. ὦ! ἔχουμε γίνει κ' ἡ δυὸ ἰκανὲς
στὸ παιγνίδι αὐτό... Γιατὶ πρέπει νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ Λω-
ρὰν ὅτι τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν πειὰ!...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε τὴ στιγμή ἐκείνη. Ἡ κ. Σεβρὺ σηκώ-
θηκε ἀπὸ τὴν θέσι τῆς.

Ὁ τυφλὸς ζωγράφος μπῆκε στὸ δωμάτιο. Κατόπιν του ἐρ-
χόταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ἔκανε
μερικὰ βήματα, ἔπιασε τὸ τεντωμένο χέρι τῆς κ. Σεβρὺ,
τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χέρι τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἐπῆγε κατό-
πιν καὶ τοὺς δυὸ ὡς τὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου βρισκόν-
τουσαν ἡ πολυθρόνες τους.

— Κάθησε, φίλε μου, εἶπε ἡ κ. Σεβρὺ στὸν σύζυγό τῆς
μὲ φωνὴ γαλήνια καὶ σχεδὸν χαρούμενη. Ὁ κύριος εἶνε
δημοσιογράφος καὶ ἦρθε ἐπίτηδες ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ πάρῃ
μιὰ μικρὴ συνέντευξι...

— Καλῶς ἦρθατε, κύριε, μοῦ εἶπε ἐγκάρδια ὁ ἔνδοξος
καλλιτέχνης. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν ἀκούω νὰ μοῦ μιλάνε γιὰ
τὸ Παρίσι καὶ γιὰ τοὺς παλιούς φίλους μου, ἀπὸ τοὺς ὀ-
ποίους ζῶ μακρὰ. Ἀλλοίμονο! δὲν μπορῶ πειὰ νὰ δῶ τὸν
κόσμο παρά μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου συζύγου,
τῆς ἀξιοθαύμαστης αὐτῆς γυναίκας, ἡ ὁποία βλέπει ἀντὶ
γιὰ μένα καὶ καταφέρνει κάποτε νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστεῦω
ὅτι βλέπω κι' ἐγώ...

Ἐνῶ ὁ τυφλὸς ζωγράφος μιλοῦσε, ἡ γιαγιά κ' ἡ ἔγγονή
εἶχαν καθῆσαι κοντὰ-κοντὰ. Καὶ τὰ γαλανὰ ὀδάνοιχτα
μάτια τῆς κ. Σεβρὺ —δυὸ μάτια νεκρὰ ὡστόσο— εἶχαν
πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΑΝΤΑΝΙ